a 2 zákona o potravinách. A to tím méně, ano ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy nařídilo výnosem ze dne 20. května 1922, čís. 10.558/11 — vyhlášeným zemskou správou politickou na Moravě dne 27. června 1922 pod čís. 58.522/XV —, že přísada škrobu do uzenářských výrobků (kromě jaternic) podléhá deklaraci a musí býti v obchodech, kde se zboží prodává, učiněna obecenstvu patrnou, což stěžovatel opomenul učiniti, jak bylo zjištěno při revisi jeho obchodu. Jelikož rozsudek vyslovuje, že stěžovatel klamal zákazníky, že prodává salám z čistého masa, je tím zjištěn i klamací úmysl stěžovatelův, jak jej vyžaduje skutková podstata přestupku podle § 11 čís. 1 zákona o potravinách.

Nebylo třeba zjistiti, zda byl A. vzat do přísahy. Ustanovení § 68 tr. zák. nečiní vrchnostenskou povahu a zvýšenou ochranu úředníků, zmocněnců, zřízenců a zaměstnanců státních a obecných úřadů — jako u úředníků a hajných lesní správy — závislou na tom, že byli vzati do přísahy, a ustanovení druhého odstavce § 101 tr. zák. uvádí výslovně, že je veřejným úředníkem, kdo obstarává záležitosti vlády, ať byl nebo nebyl vzat do přísahy (srovnej i rozh. čís. 3212 a 3414 sb. n. s.). V oněch ustanoveních zákona není opory ani pro názor, že vrchnostenská povaha a zvýšená ochrana nepřísluší úředníkům anebo zaměstnancům jen smluvním; naopak nasvědčuje nesprávnosti tohoto názoru to, že jsou v § 68 tr. zák. vedle úředníků a zaměstnanců jmenováni také zmocněnci a zřízenci. Proto je pochybena též námitka, že není dána skutková podstata § 81 tr. zák. z důvodu, že svědek A. je jen smluvním zaměstnancem. Dále nebylo třeba dalších zjištění umožňujících posouzení, zda a pokud, přesněji kterými úkony a kterých úředníků (zaměstnanců) jde v provozu jatek, v nichž působí také svědek A., o soukromý (výdělečný) podnik města H. či o veřejné zařízení, jehož provozováním plní město H. zdravotně-policejní úkoly, zajišťující řádnou prohlídku dobytka a masa. Podle zjištění rozsudku, jež hledí patrně i ke sdělení, že svědek A. vede účetnictví podniku (jatek) a vybírá příslušné obecní dávky a státní daň z masa, záležel stěžovatelovým násilím vynucovaný a vynucený úřední úkon svědka A-a v odvážení a zdanění telete. Zdanění (určení a vybírání státních daní a veřejných, najmě i obecních dávek) je — opírajíc se o předpisy veřejného, najmě finančního práva — úkonem vrchnostenským (srovnej rozhodnutí čís. 965 Sb. n. s.), takže nejen zdanění samo, nýbrž i veškeré úkony nutné k určení výše daně nebo dávky (srovnej rozh. čís. 2854 sb. n. s.), tedy také zjištění váhy předmětu zdanění (vážení zvířat přivezených do jatek) jsou výkonem úřadu ve smyslu §§ 68, 81 tr. zák. Proto se nepříčí správnému výkladu zákona názor nalézacího soudu, že stěžovatel vynutil výkon služby osoby jmenované v § 68 tr. zák., donutiv městského úředníka A-a ke zvážení dobytka v městských jatkách, ve kterých je A. službou pověřen, třebas jen jako smluvní úředník bez přísahy.

Čís. 4501.

Spáchal-li obvinený na území platnosti trestného práva driev rakúskeho zločin, patriaci do oboru pôsobnosti krajského súdu, a na území práva driev uhorského prečin, patriaci pred súd okresný, je príslušný

previesť trestné pokračovanie pre oba trestné činy krajský súd na území práva driev rakúskeho, hoci aj onen okresný súd ho predstihol (§§ 19 tr. p., 56 tr. ř.).

(Rozh. z 18. októbra 1932, Nd IV 19/32.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. D. a spol. pre zločin krádeže a iné trestné činy vo spore o príslušnosť medzi krajským súdom v Levoči a krajským súdom v Kutnej Hore v zasedaní senátu, konanom dňa 18. októbra 1932, po slyšaní generálneho prokurátora takto sa u s n i e s o l: K prejednaniu veci je príslušný krajský súd v Kutnej Hore, ktorému sa spisy zasielajú.

D ô v o d y:

Podľa oznámenia četníckej stanice v H. zo dňa 20. a 22. augusta 1932 sú J. D. (už viac ráz pre krádež trestaná) a Ž. N. podozrelé, že dňa 20. augusta 1932 v H. — tedy v obvode krajského súdu v Kutnej Hore — spoločne odcudzily B. M-ovi z jeho uzamknutého bytu čiastku 2100 Kč. Podľa oznámenia četníckej stanice v K. zo dňa 26. augusta 1931 je J. D. podozrelá, že spoločne s M. N. odcudzila dňa 25. augusta 1931 vo V. — tedy v obvode krajského súdu v Levoči — J. K-ovi z neuzamknutého bytu a neuzamknutej zásuvky nočného stolku čiastku 70 Kč. Ani krajský súd v Kutnej Hore, ani krajský súd v Levoči sa neuznávajú príslušnými k prevedeniu trestného pokračovania o uvedených trestných činoch. Ide o činy, z ktorých jeden bol spáchaný v oblasti, v ktorej platí trestný zákon zo dňa 27. mája 1852 čís. 117 r. z., a druhý v oblasti, v ktorej platí trestný zákon slovenský (zák. čl. V:1878). V dôsledku toho, hľadiac na ustanovenie § 16 posl. odst. tr. p. platného na Slovensku a úplne shodného s ním § 51 posl. odst. tr. ř. platného v českých zemiach, je treba obidva činy posudzovať podľa trestných zákonov platných na mieste činu, a to každý čin zvlášť. Zásadu sčítaciu, na ktorú sa odvoláva krajský súd v Kutnej Hore, práve preto, že ide o činy spáchané v obvodoch platnosti rôznych trestných zákonov, neľze užiť. Nie je preto ani možné obidva činy (aj časove a čo do osoby poškodeného rozdielne) kvalifikovať za jediný trestný čin. Podľa toho sú J. D. a Ž. N. podozrelé, že v obvode krajského súdu v Kutnej Hore spáchaly zločin krádeže podľa §§ 171, 173, 174-II. a), c) tr. zák. (J. D. aj podľa § 176-II. a) tr. zák.) platného v českých zemiach. Tento trestný čin patrí podľa § 13 tr. ř. platného v českých zemiach do oboru pôsobnosti krajského ako trestného súdu. Naproti tomu čin, ktorého sa podľa trestného oznámenia dopustily J. D. a M. N. v obvode krajského súdu v Levoči, je iba prečinom krádeže podľa § 333 tr. zák. platného na Slovensku, patriacim podľa § 18 zák. čl. XXXIV:1897 do oboru pôsobnosti okresného súdu. Podľa § 19 tr. p. platného na Slovensku má o slúčených veciach konať pokračovanie súd, ktorého obor pôsobnosti ani jeden z trestných činov ne-

presahuje. Taktiež podľa § 56 tr. ř. platného v českých zemiach riadi sa v prípade, že ide o viac trestných činov, príslušnosť súdu podľa zločinu, resp prečinu patriaceho pred súd sborový, bárs by aj okresný súd straniva činu, pred okresný súd patrieceho, predstihol. V súdenom prípade ide pri čine, spáchanom v obvode krajského súdu v Kutnej Hore, o zločin patriaci do oboru pôsobnosti krajského súdu, kdežto pri čine, spáchanom v obvode krajského súdu v Levoči, iba o prečin patriaci do oboru pôsobnosti okresného súdu. Niet preto pochybnosti, že pri slúčení obidvoch vecí je príslušný krajský súd v Kutnej Hore pre prevedenie celého pokračovania. Pri tom nebolo prihliadnuté k priestupkom tuláctva a proti bezpečnosti tela, spáchaným podozrelými J. D. a Ž. N. podľa cit. oznámenia četníckej stanice v H. tiež v obvode krajského súdu v Kutnej Hore, lebo tieto priestuky nemajú vlivu na určenie príslušnosti v tejto veci.

Čís. 4502.

Podle § 188 tr. zák. jsou volnému ujednání súčastněných osob zůstaveny jen doba a způsob, nikoliv i rozsah (úplnost) náhrady.

Určení škody z podílnictví po rozumu 2. odst. § 187 tr. zák. přísluší jen nalézacímu soudu, aniž podílník může těžiti z omylu nebo z přízně poškozeného.

(Rozh. ze dne 19. října 1932, Zm I 103/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 21. října 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na zpronevěře podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nelze shledati důvodným ani poukaz na zmatek neúplnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř. ve výtce stížnosti, že měl býti vzat náležitý zřetel na výpověď svědka K-a, že stěžovatel nahradil asi 1.200 Kč a že firma W. a Sch. nežádá od stěžovatele další náhradu. Lze ponechati stranou, nedospěla-li firma W. a Sch. k stanovení částky 1.215 Kč jako částky, již má stěžovatel zaplatiti, úvahami, že stěžovatel platil spoluobžalovanému C-ovi za prodané poukázky jen polovičku cen poukázek, a že mu zůstala druhá polovička cen jako osobní zisk, takže se zaplacením téže částky, již vyplatil C-ovi a sám určil na 1.215 Kč, firmě W. a Sch., vzdal se jen vlastního užitku ze souzeného skutku, nenahradiv zbytek škody. Neboť nemělo by právního významu ani, že si firma vypočetla škodu na 1.215 Kč, ani, že se spokojila náhradou v této výši. Podle druhého odstavce § 187 tr. zák. stačí ovšem k beztrestnosti účastníka, přes-